

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Vladimir Timofti,
Judecători – Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Anton Vasile în numele inculpatului și de către inculpatul Mazur Vasile, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui

Mazur Vasile xxxxx, născut la xxxxx, originar din xxxxx, domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.07.2016 - 05.07.2017;

Instanță de apel: 02.08.2017 - 25.04.2018;

Instanță de recurs: 27.06.2018 - 17.10.2018.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 05 iulie 2017, Mazur Vasile a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(1) Cod penal, la amendă în mărime de 250 unități convenționale, echivalentul a 5 000 lei.

Acțiunea civilă înaintată de reprezentantul legal al părții vătămate, Romanova Ludmila a fost admisă parțial, cu încasarea din contul inculpatului a sumei de 5 124,54 lei cu titlu de prejudiciu material și suma de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Mazur Vasile fiind titularul permisului de conducere nr.xxxxx eliberat la 30.08.2012 cu categoria permisă „B”, la 26 mai 2015 ora 11.00, conducând automobilul de model „Audi A6” cu n/î xxxxx, deplasându-se pe str. Decebal, mun. Bălți dinspre str. Calea Ieșilor în direcția străzii I. Franco, trecând intersecția cu str. Colesov, având o viteză regulamentară prevăzută în localități, de circa 40 km/oră, a dat dovadă de neatenție față de trafic și încredere exagerată în sine, grav a încălcat prevederile pct.pct.10 alin.(1) lit. b), 45 alin.(1), (2), 46 ale Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, în vigoare din 13.07.2009, în rezultatul cărui fapt, nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport și nefiind atent la trafic, inoportun a aplicat sistemul de frânare, în rezultatul cărui fapt cu partea din față stânga a automobilului, a tamponat pietonul minor xxxx, născută la xxxxx, care traversa carosabilul de la stânga la dreapta comparativ direcției de deplasare a

mijlocului de transport, pricinuindu-i, din imprudență, vătămări corporale medii.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei complementare și în latura civilă, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Mazur Vasile să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale, echivalentul a 6 000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 an și admiterea integrală a acțiunii civile.

În motivarea cerințelor sale procurorul a indicat că, sentința emisă este apreciată ca una neîntemeiată, în partea neaplicării față de inculpatul Mazur Vasile a pedepsei complementare sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport, fiind astfel admise abateri de la criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art.75 Cod penal.

Astfel, reieșind din circumstanțele și consecințele celor produse - traumarea unui minor, care suferă până la momentul de față, nerecunoașterea vinei de către inculpat și respectiv lipsa căinței, neaplicarea față de Mazur Vasile a pedepsei complementare sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport este neîntemeiată și nu asigură atingerea scopului pedepsei.

În ce privește latura civilă, acuizarea a considerat că, pretențiile reclamantei Romanova Ludmila în partea invocării unui prejudiciu moral în sumă de 45 000 lei, sunt întemeiate, or, în rezultatul accidentului copilului minor xxxxx i-au fost pricinuite suferințe fizice și morale, fiind legate de durerile acute în locurile traumatate, pe care copilul le suportă sistematic ceea ce o împiedică în viața cotidiană. Ca consecință a traumei suportate și necesității permanente a tratamentului, în perioada anului 2015-2016, din cauza bolii, copilul a lipsit condiționat de la școală timp de 257 ore. Astfel, a fost internată în spital la tratament staționar în perioada 26.05.2015-12.06.2015, 17.09.2015-25.09.2015, 15.02.2016-26.02.2016, 14.09.2016-28.09.2016, 07.10.2016-02.11.2016.

3.1. Avocatul Dănoi Ion în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, analizând probele administrate în cauză se ajunge la concluzia că Mazur Vasile nu este vinovat de comiterea faptei de care este învinuit, deoarece instanța a dat apreciere doar acțiunilor șoferului Mazur Vasile, fără să facă referire la încălcarea Regulamentului circulației rutiere de către pietonul xxxxx și anume pct.pct.114 alin.(1), 115 alin.(1) ale Regulamentului Circulației Rutiere.

Potrivit declarațiilor martorului Vacarciuc Evgheni și din celelalte probe din dosar rezultă că xxxxx traversa carosabilul în loc interzis, avea în mână un telefon sau tabletă în care se uita și nu era atentă la carosabil, mergea cu pas grăbit. La momentul accidentului traficul era aglomerat.

Față de materialul probator aflat la dosar, nu a fost răsturnată prezumția de nevinovăție a lui Mazur Vasile, fără aplicarea principiului „in dubio pro reo” și urmează a fi pronunțată o soluție de achitare a acestuia, în temeiul dispozițiilor art.8 Cod procedură penală.

A indicat avocatul că, probele invocate de procuror în sprijinul acuzației sunt simpli indici de vinovăție care nu pot conduce la condamnarea inculpatului.

În cauză au fost audiați mai mulți martori, însă declarațiile acestora nu conțin

informații concludente de natură a releva vinovăția lui Mazur Vasile. Declarațiile martorilor date în cursul urmăririi penale cu care se încearcă a se demonstra vinovăția lui Mazur Vasile, nu pot conduce la răsturnarea prezumției de nevinovăție de care beneficiază inculpatul, mai mult, aceste probe dovedesc contrariul.

3.2. Inculpatul a contestat cu apel sentința solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului a invocat că, nu a încălcat nici un punct din Regulamentul Circulației Rutiere. Circulația era intensă în ambele direcții, iar pietonul care traversa carosabilul neregulamentar avea căști în urechi, concentrat fiind numai la dispozitivul său mobil pe care îl ținea în mână, sărind brusc dintre automobilele ce se deplasau din direcție opusă, a apărut în vizorul său, prea târziu pentru a evita tamponarea. În susținerea versiunii date, face referire la depozițiile martorilor Floreac Ghenadie, Scotelnic Vladimir și Vacarciuc Evgheni.

A mai menționat inculpatul că, de la linia de detașare până la locul tamponării sunt 3,5 metri, pe care pietonul, deplasându-se cu viteza (calculată la etapa de anchetă) de 2,1 m/s, a traversat-o în 1,66 secunde. Automobilul condus de el, având viteza de 40 km/h sau 11.1 m/s, a traversat în 1.66 secunde - 18.5 metri. În raportul de expertiză judiciară nr.1211 din 27.07.2015, a fost calculat spațiul de oprire asigurată a automobilului de model „Audi” de 24 de metri, deci dacă automobilul, la momentul când pietonul a apărut în vizorul șoferului, se afla la o distanță mai mică de 24 de metri - evitarea tamponării era imposibilă.

Schema de la fila dosarului 202 volumul I, este schema care redă reala situație la momentul accidentului rutier.

Consideră că, prima instanță neîntemeiat a ignorat depozițiile martorului Floreac Ghenadie precum că la momentul tamponării microbuzul din spatele cărui a ieșit pietonul, se afla la o distanță de 15 metri. Astfel, microbuzul a umbrit pentru el porțiunea de drum traversată de pieton de la bordură până la linia de detașare a direcțiilor. Rezultă că atunci când pietonul se afla la momentul intersectării liniei de detașare a direcțiilor, microbuzul numai ce trecuse de linia de trecere a pietonului, iar automobilul de model „Audi”, condus de el, se afla la 18,5 metri spre centru.

Nu este de acord cu argumentul instanței că, accidentul s-a produs în zona de acțiune a indicatorului „atenție copii” și că a fost neglijat de inculpat, deoarece dânsul a declarat că a redus viteza de la 50 km/h la 40 km/h, precum și că a recunoscut vina, deoarece pe tot parcursul urmăririi penale și în instanța de judecată partea apărării nu a dat careva declarații în acest sens.

4. Prin decizia Colegiului penal Curții de Apel Bălți din 25 aprilie 2018, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, prima instanță corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal, or deși inculpatul Mazur Vasile nu a recunoscut vina, vinovăția acestuia se demonstrează prin

declarațiile părții vătămate, martorilor și concluziile rapoartelor de expertiză.

Astfel, conform declarațiilor martorului Floreac Ghenadie, inculpatul a observat pietonul, în ultimul moment, când nu era departe de acesta și avea posibilitate să observe pietonul chiar dacă în apropiere se afla pe carosabil un microbuz care se deplasa din direcția microraiionului Dacia spre Centru. Microbuzul a trecut, iar o altă mașină din spatele microbuzului a claxonat și s-a oprit ca să permită pietonului să traverseze strada. După claxonare, pietonul a continuat să traverseze strada cu pas grăbit. Tamponarea pietonului a avut loc peste 3-5 secunde după claxonare.

Conform declarațiilor martorului Scotelnic Vladimir, în momentul accidentului, autovehicule mari pe carosabil nu erau. Înainte de tamponare conducătorul automobilului model „Audi” a preselectat banda din a doua spre prima virând spre dreapta.

Conform raportului de expertiză judiciară nr.1211 din 27.07.2015, urmează că viteza de deplasare a automobilului de model „Audi A6” cu n/î xxxxx înainte de frânare, luând în considerație pierderile energiei cinetice, ce a fost consumată la formarea urmei de frânare totale - 8 m, în condițiile accidentului rutier dat, constituie aproximativ 40 km/h, dacă conducătorul automobilului de model „Audi A6” cu n/î xxxxx, a observat începutul deplasării pietonului pe partea carosabilă, conducătorul auto, în momentul începerii deplasării pietonului pe partea carosabilă, a dispus de posibilitate tehnică să evite tamponarea pietonului prin frânare. În situația de drum respectivă, în momentul începerii deplasării pietonului pe partea carosabilă, conducătorul automobilului de model „Audi A6” cu n/î xxxxx trebuia să se ghideze de cerințele pct.45 alin.(2) din Regulamentul Circulației Rutiere. Acțiunile conducătorului automobilului de model „Audi A6” cu n/î xxxxx, și anume: neaplicarea procesului de frânare la timp, în momentul începerii deplasării pietonului pe partea carosabilă, se află în legătură cauzală cu accidentul rutier dat.

Astfel, prin probele descrise supra, se concluzionează că, inculpatul a avut posibilitatea de a reacționa la pieton (partea vătămată), neaplicarea procesului de frânare la timp fiind în legătură cauzală cu accidentul rutier.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a respins argumentele apărătorului și a inculpatului, invocate în apeluri, că inculpatul nu este vinovat, iar instanța a făcut concluzii despre vinovăția lui în baza unor presupuneri, or, faptul comiterii infracțiunii s-a confirmat prin totalitatea probelor cauzei penale.

Dezacordul inculpatului Mazur Vasile și apărătorului Dănoi Ion cu privire la declarațiile martorilor care ar demonstra nevinovăția inculpatului este unul formal, or, anume prin declarațiile martorului Floreac Ghenadie și Scotelnic Vladimir, se demonstrează că traficul nu era aglomerat și conducătorul a avut posibilitatea să observe pietonul, iar declarațiile martorului Vacarciuc Evgheni, în faptul ce ține de aglomerația traficului rutier, se combat prin declarațiile celorlalți doi martori.

Ținând cont de cele expuse, instanța de apel a apreciat ca declarativă invocarea apărătorului cu privire la lipsa încălcării de către inculpatul Mazur Vasile a prevederilor Regulamentului Circulației Rutiere, or, contrar celor descrise, făptuitorul fiind participant la trafic, a încălcat prevederile pct.pct.45 alin.(2), 46 ale Regulamentului Circulației Rutiere.

La fel, nu a fost reținut și argumentul apărătorului cu privire la faptul că, fiind

audiați mai mulți martori, declarațiile acestora nu conțin informații concludente de natură a releva vinovăția lui Mazur Vasile, or, este de competența instanței de a aprecia caracterul acestor declarații, care luate în ansamblu, demonstrează contrariul.

Instanța de apel a reiterat că, reieșind din cele descrise supra, se atestă corectitudinea și constatarea justificată a prezenței în acțiunile lui Mazur Vasile a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute la art.264 alin.(1) Cod penal.

4.2. La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a reiterat că, prima instanță corect a apreciat măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se califică ca mai puțin gravă, totodată este o infracțiune comisă din imprudență, faptul că inculpatul nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv la locul de trai și de muncă, careva informații despre aflarea acestuia la evidența medicilor psihiatru și narcolog, la materialele cauzei nu se dețin, de circumstanțele atenuante și agravante.

Solicitarea procurorului privind majorarea pedepsei penale sub formă de amendă până la 300 unități convenționale, echivalentă cu 6 000 lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Cu referire la solicitarea acuzatorului de stat de aplicare în privința inculpatului a privării de dreptul de a conduce mijloace de transport, instanța de apel a respins-o, or, sancțiunea art.264 alin.(1) Cod penal, prevede pedeapsa cu amendă în mărime de până la 650 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore, sau închisoare de până la 3 ani cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani.

Reieșind din textul sancțiunii date, inculpatul în baza acestui articol urmează a fi sancționat în cazul amenzii, fără aplicarea pedepsei complimentare, întrucât fraza ”cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani” se referă doar la pedeapsa închisorii.

4.3. Cu privire la solicitarea procurorului de admitere integrală a acțiunii civile în latura prejudiciului moral și încasarea sumei de 45 000 lei, instanța de apel a ajuns la concluzia respingerii acesteia deoarece este exagerată în coraport cu circumstanțele cauzei.

La deliberarea sumei prejudiciului moral, prima instanță a ținut cont de caracterul și gravitatea suferințelor psihice cauzate persoanei vătămate, care a devenit victima unui accident inclusiv și din propria neatenție și de gradul de vinovăție a inculpatului, această sumă fiind în corespundere cu suferințele fizice și psihice ale părții vătămate.

5. Avocatul Anton Vasile în numele inculpatului, fără a invoca careva din temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, analizând probele administrate în cauză se ajunge la concluzia că Mazur Vasile nu este vinovat de comiterea faptei de care este învinuit, deoarece instanța a dat apreciere doar acțiunilor șoferului Mazur Vasile, fără să facă referire la încălcarea Regulamentului circulației rutiere de către pietonul xxxxx și anume pct.pct.114 alin.(1), 115 alin.(1) ale Regulamentului Circulației Rutiere.

Potrivit declarațiilor martorului Vacarciuc Evgheni și din celelalte probe din

dosar rezultă că xxxxx traversa carosabilul în loc interzis, avea în mână un telefon sau tabletă în care se uita și nu era atentă la carosabil, mergea cu pas grăbit. La momentul accidentului traficul era aglomerat.

Față de materialul probator aflat la dosar, nu a fost răsturnată prezumția de nevinovăție a lui Mazur Vasile, făcând aplicarea principiului „in dubio pro reo” și urmează a fi pronunțată o soluție de achitare a acestuia, în temeiul dispozițiilor art.8 Cod procedură penală.

A indicat avocatul că, probele invocate de procuror în sprijinul acuzației sunt simple indicii de vinovăție care nu pot conduce la condamnarea inculpatului.

În cauză au fost audiați mai mulți martori, însă declarațiile acestora nu conțin informații concludente de natură a releva vinovăția lui Mazur Vasile. Declarațiile martorilor date în cursul urmăririi penale cu care se încearcă a se demonstra vinovăția lui Mazur Vasile, nu pot conduce la răsturnarea prezumției de nevinovăție de care beneficiază inculpatul, ba din contra aceste probe dovedesc contrariul.

5.1. Inculpatul, în temeiul pct.6), 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, pentru a calcula momentul când pietonul a intrat în vizorul șoferului, este necesară reconstruirea situației la momentul accidentului, cu antrenarea tuturor participanților, lucru care nu a fost efectuat.

Calcularea momentului apariției pietonului în vizorul șoferului cu ajutorul depozițiilor martorilor este nereala.

Martorul Floreac a declarat că, nu poate indica pe care anume bandă a avut loc accidentul, că pietonul a ieșit cu pas grăbit din spatele unui microbuz, care la momentul tamponării se afla la vreo 15 metri spre centru și totodată, după părerea lui, șoferul putea să observe pietonul la timp, însă instanța nu a luat în considerație că același martor, la 22 iunie 2015, a depus mărturii în care a declarat că traseul era aglomerat și pietonul a ieșit din spatele unui microbuz.

Atrage atenția la faptul că, anume în baza acestor mărturii a fost întocmită ordonanța din 13.07.2015, care a stat la baza raportului de expertiză judiciară.

Martorul Scotelnic Vladimir a văzut că o domnișoara traversa drumul, privea în telefonul mobil și nu observa roșu pentru pietoni. O mașina a ocolito, dar ea mergea înainte fără să se oprească.

Martorul Vacarciuc Evgheni a declarat că traseul era aglomerat și pietonul a ieșit din spatele unui microbuz.

În opinia inculpatului, sunt eronate concluziile instanței de apel referitor la faptul că, declarațiile martorului Floreac Ghenadie și Scotelnic Vladimir demonstrează că traficul nu era aglomerat și conducătorul a avut posibilitatea să observe pietonul. În ce privește declarațiile martorului Vacarciuc Evgheni, ce ține de aglomerația traficului rutier, instanța le-a considerat irelevante, care se combat cu declarațiile celorlalți martori și raportul de expertiză.

6. Asupra recursurilor declarate, a prezentat referință procurorul, care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate, deoarece judecând cauza, instanța de apel just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și corect a încadrat acțiunile făptuitorului.

Concomitent, instanța de apel în conformitate cu prevederile art.101 Cod de

procedură penală, a verificat, a apreciat și s-a pronunțat pe fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor recurențelor și motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

7. Verificând argumentele recursurilor declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat de inculpat, Colegiul penal constată că titularul a invocat ca temeiuri pentru recurs art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă recurentul nu a indicat concret care sunt motivele invocate în apel asupra cărora instanța nu s-a pronunțat, care motivare a soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau este expus neclar, care este eroarea gravă de fapt care a afectat soluția instanței și în care normă urmau a fi încadrate acțiunile inculpatului, or, poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Conform art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, Colegiul penal reține că recurenții își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel sub aspectul temeiului prevăzute la pct. 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, criticele recurențelor se axează pe ideea că instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat menținând sentința de condamnare.

Verificând circumstanțele cauzei în raport cu norma de drept citată, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmare în speța dedusă judecării.

Or, instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, Colegiul constată că instanța de apel, contrar celor invocate de recurent, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Mazur Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

În ce privește criticele formulate de recurenți, enunțate la pct.5., 5.1. al prezentei decizii, prin care se susține că inculpatul nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate, acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și, cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct.4, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport și cu prevederile art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursurile înaintate în cauză sunt vădit neîntemeiate.

La fel, instanța de recurs, menționează că din textul recursurilor înaintate, se evidențiază că recurenții își motivează recursurile prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de aceștia nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede, că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică faptul că, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs, ori, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanța de apel, deoarece în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.

Finlandei).

Totodată, instanța de recurs respinge argumentele inculpatului precum că, sunt eronate concluziile instanței de apel referitor la faptul că, declarațiile martorului Floreac Ghenadie și Scotelnic Vladimir demonstrează că traficul nu era aglomerat și conducătorul a avut posibilitatea să observe pietonul, iar în ce privește declarațiile martorului Vacarciuc Evgheni, în faptul ce ține de aglomerația traficului rutier, instanța le-a considerat irelevant, care se combate cu declarațiile celorlalți martori și raportul de expertiză, deoarece nu sunt motivate sub acest aspect.

Astfel, împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol, în raport cu motivele invocate, sunt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Anton Vasile în numele inculpatului și de către inculpatul Mazur Vasile, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui *Mazur Vasile xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 noiembrie 2018.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac